

JENNIFER ECHOLS

„Tave pamiršus“ autorės knyga

Mums patinka
peržengti ribas...
bet kur ta galutinė?

DEGINANT
TILTUS

Alma littera

1 skyrius

– Tai prasčiausias iš mano girdėtų sumanymų, – pasakiau Erikui ir gurkštelėjau dar alaus. – Bet tebūnie, padarykim tai.

– Mege, – pašaukė mane Tifanė, bet aš jau buvau išlipusi iš Eriko BMW. Kol svirduliuodama ėjau per tamsią laukymę link geležinkelio tilto, išlaisčiau ant žvyro pusę alaus.

Erikas mane pasivijo prie pat tilto ir permetęs ranką man per kaklą sustabdė. Aistringai susižvalgėme. Jis pasiuto, kai pasakiau, kad Tifanė ir Brajanas ši vakarą eis su mumis. Supratau jį. Jei mes ne vieni, negalėsime tuo užsiimti. O jei negalėsime tuo užsiimti, tada ko išvis susitikome?

Bet dabar, nors nepratarėme nė žodžio, nebyliai susitarėme, kad vis tiek tai padarysime. Mūsų ketveriukė buvo tiek prisisiurbusi, tad galėjom apsieiti ir be privatumo.

Akimirką žvelgiau mėnesienoje į jo dailų veidą, gėrėjausi rūpestingai sušiauštais juodais plaukais. Geidžiau jo. Mes abu vienas kito geidėme. Troškome pasidulkinti tiesiog ant geležinkelio tilto. Gėda prisipažinti, šiaip mes ne itin vienas kitą mėgome.

Pažvelgiau į kitą tilto galą.

– Ne toks jis ilgas, kad galėtum ant jo žūti. Ta porelė, kai išgirdo atvažiuojant traukinį, tikrai būtų spėjusi nubėgti į vieną ar kitą galą.

– Tu juk *netiki* ta istorija, – pasakė jis.

– Tau visada reikia viską sugadinti. Kodėl tada nori pereiti tiltą, jei pats netiki ta istorija? Koks čia žygdarbis, jei nemanai, kad pavojinga?

– Merginos batas įstrigo tarp bėgių, – už nugaros išgirdau Brajaną balsą. – Štai ką girdėjau pasakojant. O tas bičas žuvo, nes grįžo jos gelbėti.

– Kaip romantiška, – suulbėjo Tifanė. Kalbėjo taip, lyg iš tikrųjų tuo tikėtų. Po trijų stiklinių alaus buvo visai nusitašiusi, net pašaipios gaidelės neįstengė išspausti.

– Ir tada – bam! – pasakiau. – Tai pavojinga. Labai pavojinga, o ne romantiška, – pridūriau ir pateliūskavau stiklinėje alų. – Gal nusiau kim batus.

Erikas, nors ir bambėdamas, vis dėlto nusiavė batus. Juos palikome prie ženklo „Eiti draudžiama“, apačioje buvo surašytos taisyklės, kurias pažeisime, jei užeisime ant to tilto. Vienomis kojiniomis nustypinome pabėgiais link tilto vidurio – aš su Eriku priekyje, Tifanė su Brajanu iš paskos.

Medvilninės kojinės prastai šildė, tad netrukus pėdomis pajutau, kokie šalti ir kieti pabėgiai. Tolstant nuo kranto oras irgi ėjo šaltyn.

Suklupusi Tifanė sukriženo. Neabejoju, kad Brajanas vylėsi, jog šiąnakt jam nusikils, ir veikiausiai neklydo. Jau nepamenu, kiek mėnesių per matematikos pamokas, per kurias mudu sėdėjome galiniuose suoluose, jis kniso man protą, kaip, mano nuomone, jo ir Tifanės santykius kilstelėti į *aukštesnį lygmenį*. Pasakiau, kad mudvi dabar taip artimai nedraugaujame. Kad aš su niekuo artimai nedraugauju. Jis pasakė, jog tai nesvarbu. Manau, jis apskritai laikė mane sekso žinove.

O ko aš tikėjau? Gandai plinta greitai.

Erikas davė man tai, ko norėjau. Aš irgi. Buvau, ko gero, vienin-

telė paauglė mėlynais plaukais visoje Šelbio apygardoje Alabamoje, matyt, toks įvaizdis visiems asocijavosi su bloga mergaite. Šį vakarą dėvėjau marškinėlius su užrašu „Pasiduodu *grupiniam* spaudimui“ ir gilia iškirpte, apsilvilkau tikėdamasi, kad tai paskatins Eriką naujiems erotiniams iššūkiams. Kaip tik tas, kurį reikia skatinti. Jis pats galėjo paskatinti. Ką nori ir kokiems nori iššūkiams.

Kai pasiekėme tilto vidurį, jis, vis dar apkabinęs mane per kaklą, prispaudė prie metalinių tilto sijų. Neturėjau nieko prieš dėl jo rankos ant mano kaklo, bet man nepatiko būti prispaustai. Nuo aštraus rūdžių ir deguto dvoko ėmė pykinti. Norėjau nupurtyti Eriko ranką, bet ji nuslydo žemyn ir suėmė man už sėdynės. Jis dar stipriau mane prispaudė.

Gurkštelėjau alaus ir kita ranka įsitvėriau surūdijusių sijų, tada pažvelgiau į upę: žemai apačioje juodame vandenyje atsispindėjo baltas mėnulis. Aukšto tarpeklio krantai buvo apaugę medžiais, ką tik išsprogę gležni pavasariniai lapeliai mėnesienoje švytėjo baltai. Žmonės kalbėjo, kad nuo tilto atsiveria nuostabus vaizdas, bet, regis, niekas to nematė savo akimis. Užtat aš dabar tai pamačiau.

Mačiau ne tik nuostabų vaizdą – *viską*. Brajanas Džonsonas, abiturientas, matematikos komandos kapitonas, visu kūnu spaudė prie metalinių sijų Tifanę Hart, pirmūnę ir abiturientų metraščio redaktorę. Jis bent jau iš atsargumo pastatė ant žemės savo alų. Apsirengęs nei šiaip, nei taip, dedu galvą, kad tėvai draudžia jam žiūrėti televizorių. Ji buvo apsirengusi puikiai, tokia švarutė ir tvarkinga, jokių plikų kūno vietų. Brajano rankos slydo šonais aukštytyn artėdamos prie jos apvalių moteriškų grožybių. Vos nesuprunkščiau: kone kas kelios sekundės jis gręžiojosi į mane ir Eriką, tarsi laukdamas nurodymų.

Bet Tifanė, regis, nepajuto, kad ją grabalioja, atmetė ant veido užpūstas šviesias garbanas ir paklausė:

– Kodėl tada tiesiog nenušoko nuo tilto? Ar klausiu kvailai? Nes dabar jau nesuprantu, koks klausimas kvailas ir koks ne, – ji buvo *girta* kaip dūmas. Ėmiau gailėtis, kad sutikau, jog ji ir Brajanas, tie nekaltumo įsikūnijimai, šį vakarą leistūsi su manim į šią avantiūrą, kurios pasekmės neaiškios.

– Mes tikrai aukštai, – tarė Brajanas profesoriaus iš „Giligano salų“* tonu. – Atsitrenkti į vandenį iš tokio aukščio tolygu nukristi ant betono.

– Būti partrenktam traukinio ne mažiau skausminga, – pasakiau. – Bet merginos batas įstrigo, o vaikinys nenorėjo jos palikti. Taigi, šiaip ar taip, jie negalėjo nušokti.

– Sakau tau, šita istorija – pliurpalai, – pakartojo Erikas. Koks asilas leisis priplojamas traukinio vien dėl to, kad jo kvaiša mergšė įkišo koją tarp bėgių? – pareiškęs, jog tikra meilė jo proteliui nesuvokiama, toliau bučiavo man iš nugaros kaklą, įsisiurbė taip, kad neabejotinai liks mėlynė.

Stengiausi nekreipti dėmesio į buką Eriko sarkazmą ir toliau mėgautis jo glamonėmis. Jis vis siurbėsi man į kaklą, o šaltas kovo vėjas įsisuko pro iškirptę į tarpą tarp krūtų. Kūnas sudilgčiojo iš jaudulio ir aš palenkiau galvą, kad jo lūpoms atidengčiau dar daugiau kaklo.

Griebiausi Eriko kaip šiaudo, kad neleistų man nuskęsti per tuos tris mėnesius, kurie liko, kol baigsiu vidurinę. Jis – ne kažin kas, bet jo vienintelio dėka dar kažkaip laikiausi, aišku, beprotiškai laukiau džiugaus pavasario atostogų, nes ketinau vykti į Majamį. Laukti teliko savaitė. Atostogų savaitę ketinau linksmintis apie nieką negalvodama, kad paskui užtektų jėgų ištempti iki birželio, kai baigsis mokslai ir aš išvyksiu į Birmingamo universitetą. Iki Birmingamo tik dvidešimt minučių pagrindine magistrale, jungiančia

* Amerikoje populiarus serialas, rodytas 1964–1967 metais (čia ir toliau vert. past.).

kelias valstijas, netoli, bet vis tiek būsiu išsinešdinusi iš šito mažo miesteliūkščio. O kol kas užteko žinoti, kad man septyniolika, kad kažkur tarp dangaus ir žemės, ant geležinkelio tilto, mane nori išdulkinti vaikinai ir kad aš gyva.

Kol kas.

– Palauk. Ššš, – suėmusi už peties stumtelėjau Eriką nuo savęs.

– Kas yra? – paklausė Brajanas Tifanei kikenant.

– Ša. Tife, užsičiaupk, – atsirėmiau į surūdijusias sijas ir atitraukiau žvilgsnį nuo toli apačioje tekančio juodo vandens, dar spėjau pamatyti, kaip vėjas sušiaušia jo paviršių ištrindamas mėnulio atspindį. Įtempiau akis ir ėmiau žvalgytis po tamsą bandydama nustatyti, iš kur sklinda tas tylus gausmas. – Girdit?

– Ne, – atsiliepė Brajanas.

Širdis smarkiai plakė. Nekenčiau savęs už tokį perdėtą atsargumą. Bet ši kartą nieko negalėjau sau padaryti. Pažvelgiau į vieną tilto pusę, bet neišvydau jokių bauginančių šviesų, jokie iš už posūkio išnyrančio traukinio. Paskui į kitą pusę, bet ir ten vien aklina tamsa. Pastačiau stiklinę su alumi ant žemės ir prispaudžiau ausį prie bėgio, kad pajusčiau vibruojant, taip mačiau darant senuose vesternuose. – Nežinau, man staiga pasidarė labai baisu.

Erikas apkabino mane iš nugaros ir ėmė maigyti krūtis.

– Tu per daug apsirūkei, – sušnibždėjo tyliai, kad neišgirstų Brajanas su Tifane. Nors buvo prisisiurbę, bet išgirdę kalbant apie marihuaną galėjo ne juokais pašiuurpti.

Kvaišalai turėjo išsivadėti jau prieš valandą, bent aš taip maniau. Bet Erikas teisus. Vien nuo marihuanos man galėjo prasidėti paranoja, o dar prisigėriau.

Bet vis tiek – iš kur tas gausmas ausyse?

Laukymę šalia tilto nušvietė mėlyni policijos automobilių švyturėliai.